

∞ Terezi A p. Kučera
Františkova ptačí škola

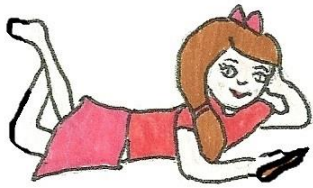
2 Terezi A p. Kučera

Františkova ptačí škola
podle J+J Denemarkových a JK Baby

Copyright:

Autor: Dvě Terezi A p.Kučera
Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou
2014

ISBN:
978-80-7512-109-7 (ePub)
978-80-7512-110-3 (mobipocket)
978-80-7512-111-0 (pdf)

**My se školy nebojíme,
psát se perem naučíme.**

a A w h b B f b g l v c č čččč
d D d d d d d d d e l e F f f
g G g g h h h h h i i i i i i i i
j J j k K k k l l l l l m m m m
n N n n n n n n o p p p p p
r R r R r r r r r s S s s s s
t T t t t t t u u u u u v v v v
x X x y z z z z z z z z ! ?

**Číslice budeme psát
a do dvaceti počítat.**

1 1 1 1 1 6 6 6 6 6 6
2 2 2 2 2 7 7 7 7 7 7
3 3 3 3 3 8 8 8 8 8 8
4 4 4 4 4 9 9 9 9 9 9
5 5 5 5 0 0 0 0 0 0

1. Konec velkých prázdnin

Za lesem hlubokým teče bystrá říčka,
přes říčku vede most a za ním vesnička.
Domečky a plno dětí v nich,
na stromech spousta ptáčků veselých
schovaných kdesi ve větvích.
Chystají se a štěbetají,
za chvíli daleko odlétají.
Je konec prázdnin, konec je hrám.
Není to konec našim pohádkám?
Už se to blíží! Něco nás tíží. Batůžek chystám.
Zítra to přijde, to je věc jistá!
Ráno musím brzy vstát a do školy se oblékat!
Těším se nebo netěším? Bojím se nebo nebojím?
Už něco znám a něco vím,
tak to snad zvládnu, ustojím!
Budíček! Vstávat! Už je to tady! Jde se!
Umýt se, oblékat, nasnídat! Do školy přece těšíme se!
Dnes je den veliký, je první září.
Děti jdou s rodiči??? (otázky) ve tvářích.
Paní učitelka už čeká na své žáčky.
Copak se dozvíme? Zpívejte pro prvňáčky!
Jen co všechny přivítá paní ředitelka,

větší žáci odejdou a nám paní učitelka
malé dárečky dává.

Co v nich bude? Hurá, sláva!

Knížka s velkými písmenky, guma, pero a sešit.

Máme se na co těšit!

„A taky barvičky,“ volají dětičky!

Není to prima? Jaká krása!

TŘÍDA 1. – nápis dveří hlásá.

Je nás tu dvacet bez dvou.

První den máme za sebou.

Co přijde dál? No, přece učení!

Jen všichni doufáme, že žádné mučení

ve školách dnes není,

i rodiče jsou trošku vyplašení.

2. První týdny ve škole

Měsíc září – odlétají vlaštovičky a my jdeme do školičky. Odlétají vlaštovky, na zádech máme aktovky.

To jsme my. Děti z Ptačic. Název je od slova ptát nebo pták? Jsme v první třídě, tak se budeme ptát. Chodíme do školy už více než týden. Docela to ujde. Z našeho „chobotu“ chodíme do školy čtyři prvňáci. „Chobot“ nebo taky „J“éčko, to jsou tři domy blízko sebe, které připomínají písmenko J nebo taky chobot, samozřejmě od slona.

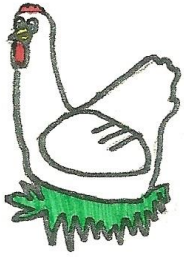
Už máme docela dost učení. Takže nemáme čas zkoumat naše území. Kde je naše území? Naše území to je přece Jéčko, nebo taky „chobot“, chcete-li. Ale o tom už jsme přece mluvili. Tak zpátky k učení.

Naši rodičové chtějí, aby z nás byly děti vzdělané a chytré. A naše mladá paní učitelka Zvonečková nás vede kupředu mílovými skoky. Představujeme si veliké boty, které mohou dolétnout móóóc daleko. Určitě až za naši zahradu. Míle to je prý něco jako kilometr nebo metr? Ještě nevíme, co to přesně znamená. Ale jistotně to nebude ani veliký mílový krok, který udělá náš strejda Míla, když pospíchá na druhý konec od nás.

Dneska jedeme do města na nákup. Maminka říkala, že musíme nakoupit hóóódně moc tužek a pastelek vhodných pro prvňáčky. Mě totiž tužky velice chutnají na hlodání, pro což paní učitelka ani moje milá maminka nemají pochopení. Jsem asi králičí holčička, ale nějakým omylem se stalo, že vypadám jako lidské mládě. Markétka, co sedí vedle mě ve škole, má opravdickou králičí holčičku. Trošku jí závidím. Taky bych chtěla nějaké

zvířátko. Možná budu mít kočku. Ta je taky tak heboučká jako králíčí kožíšek. A ještě tak pěkně vrní.

Ve škole malujeme tužkou velké čáry, velké kruhy, rovné čáry, šikmé čáry. Taky zobeme zrníčka jako ptáčci. Procvičujeme si prstíčky a k tomu se učíme pěkné básničky. Už dokonce umíme namalovat jedničky. Brzy začneme počítat. Jen co se naučíme další číslice.

naše bílá slepička

je

u

je

so

1

so

má

m

má

1

l

g

o

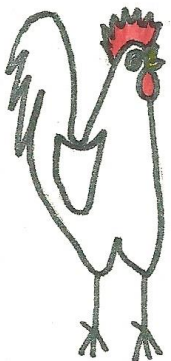

o

l

1

snáší pěkná vejčka

3. Jak uletěl stehlíček František

Měsíc říjen – „divoké husy na odletu – konec je babímu létu“.

No to je neštěstí! Markétka pláče, maminka se zlobí, i malé Markétčině králičí holčičce pod stolem je z toho smutno, ačkoli ta se ještě nemusí o takové věci starat, protože na to je ještě móóóc malinká. Stehlíček František uletěl! Asi viděl, jak se jiní ptáčci chystají k odletu a chtěl také letět s nimi. Jeho pěkná klíčka na okně zůstala prázdná! „Ty malá nešťastnice, cos v té klíčce hledala?“ říká smutně Markétčina maminka, která si právě odskočila i s vařečkou k oknu prohlédnout klec. „No jo! Dvířka jsou dokořán! Počkej, až přijde tatínek, třeba se vám ho podaří chytit. A už mi tady neplač. To už se nedá nic dělat. Víš, za chyby se platí! A já teď musím dovařit oběd. Za chvíli je tady tatínek!“ „Ale, maminko, možná, že bude někde na balkoně, on letěl hned někam dolů!“ Maminka vyhlédla z okna – a opravdu, spatřila stehlíčka Františka, jak si radostně prozpěvuje na malém okrasném stromečku, který si maminka nedávno pořídila, a prozatím má pěkné místečko na balkoně, kde má maminka i svoji malou příruční zahrádku. „Je tam! Honem skoč pro kluky, a že je moc prosíme, aby nám stehlíčka Františka chytili.“ Za minutku začal venku na zahradě poplach! Sotva Markétka vyrazila ze sebe několik slov, pochopil Jurášek, oč jde. „Pojď, Kubíčku!“ volal na kamaráda, se kterým si hráli u strejdy Kratochvíla na zahradě. „Budeme chytat stehlíka!“ Oba hned běželi i s Markétkou, co jim síly stačily, aby byli co nejrychleji u okna balkonu. Na balkoně stále ještě

vesele prozpěvoval stehlíček František svoje svobodomyšlné písničky o dalekých dálavách. Jurášek, jak se zdálo, měl v takové věci nejvíce zkušeností. Tichounce povídal: „Přece na něj nesmíme tak zhurta! To nám ještě uletí, poleká se a pak už ho vůbec nechytíme!“ „Musíme ho chytit!“ plakala smutná Markétka. „Ale jen ať nám kluci, ještě při tom chytání, nepadnou z balkonu!“ starostlivě volala z kuchyně na děti Markétčina maminka. Rostla chvíle velikého napětí. Jak ptáčka polapit? Nezraníme ho? A sám by se stehlíček František do klícky už sotva vrátil. Konečně dostal Jurášek skvělý nápad. Uviděl u dveří balkonu síťku na čištění vody v bazénu. Trošku si ji poupravil, opatrně vyhlédl z okna a najednou švihl rukou. Hurá, sláva! To je radosti! Ptáček jen trošku povylétl a už se třepetal v síťce. Zelenou síťku vtáhl vítězstvím rozzářený Jurášek do okna, okno se zavřelo a tím by celá příhoda skončila, ale ... Jurášek stehlíčka Františka uchopil něžně do rukou. Cítil, jak se mu srdíčko chvěje, viděl úzkost v jeho hnědavých očích a bylo mu nyní malého zajatce líto. „Dej mi ho,“ jásavě žadonila Markétka. „Dám ho zpátky do klece!“ Jurášek jí ho podával, ale všechno mu v hlavičce pracovalo, až najednou ucukl... „Ne, ne! Já sám ho tam vložím! Ještě by ti mohl znovu uletět!“ Jemně stehlíčka Františka uložil dovnitř, a právě když zavíral dvířka klícky, přišel Markétčin tatínek z práce domů. „Ahoj, děti! Tak copak se tu děje?“ Kubíček, zkušený malý vypravěč, nadšeně popisuje průběh celé události. Tatínek jen s podivem kroutí hlavou. „No, to jsem rád děti, že se vám to tak povedlo! To by byl strejda Kratochvíl moc smutný, kdybyste mu ptáčka nechali uletět! Až se vrátí z nemocnice, bude jistě svého stehlíčka Františka potřebovat, aby mu zazpíval pro uzdravení. Připomíná mu totiž kamaráda z dětství, který se odstěhoval až do Francie. Chodívali spolu do školy. Bydleli tenkrát ve vesničce jménem

Holoubčice. Bylo to jen několik samot mezi lesy a rybníky. Kluci tam znali ptáčky lépe než násobilku.

4. Když se kluci chlubí, holky se jen zubí

Samozřejmě, že se Jurášek ve škole chlubil, jak s Kubíčkem a Markétkou chytili stehlíčka Františka. A protože ostatní děti poslouchaly opravdu se zájmem, tvrdil Jurášek, že pan Kratochvíl zná všechny ptáky na světě, protože žil v lesích v takové malé vesničce, kde bydlí samí ptáčci.

„To není pravda! Všechny ptáky na světě nemůže nikdo znát!“ začali horlivě volat jeho spolužáci. A hned se proti němu stavěli na větší a větší odpor.

„Neříkej, copak u nich ve vesnici měli také pštrosa?“

„Anebo růžové pelikány?“ – „A tukany?“ – „A supy?“

„Jakpak můžeš takhle lhát? Všechny ptáky bys nepoznal, kdybys chodil po světě až do smrti! Ani tisíc jich pan Kratochvíl nezná!“

Jurášek se zapáleně bránil. „A proč by jich neznal tisíc? Já jich znám taky přes sto!“

Kubíček se ho chtěl zastat. „Já taky! Já taky! To přece nic není!“

„Jé, sto druhů!“ volali děti. „Vždyť vy jich neznáte dohromady ani těch padesát!“

Jurášek tím byl nadobro zmatený. Jak je to vlastně? Zná sto druhů ptáků? Styděl se před dětmi za svou lež. Zkrotl a povídal zkroušeně Kubíčkovi. „No, víš, já jich určitě neznám ani těch padesát, to je pravda!“

Ale Kubíček se jen červenal a v duchu počítal všechny ptáky, které znal. Potom nahlas řekl Juráškovi: „Já myslím, že jich znám víc než padesát!“

„Tak to zkusme spočítat!“ povídal nadšeně Jurášek.

Kubíček se trošku zamyslel a pak spustil. „Vrabec, sýkora, kos, pěnkava, holub, špaček, vlaštovka, jiříčka, kukačka, čáp, vrána, havran, slepice, husa, kačena, labuť, sokol, orel, káně, sova, strakapoud, datel ...“ skutečně jich napočítali padesát, a možná ještě o deset víc.

Když přestali počítat, vyhrkl Jurášek. „TýjÓ? Husy, kačeny, slepice? Můžeš je počítat mezi ptáky?“

„A jakpak by ne? Nejsou to snad ptáci?“

„Já bych jich poznala mnohem víc než vy,“ pomyslela si Kája. Vtom už měli Jurášek s Kubíčkem kolem sebe celou třídu. Každý jmenoval ptáky, které znal nebo o nich slyšel. Ale Kubíček se nechtěl dát zahanbit. „Vsadím se, že těch ptáků neznáte tolik co my!“

„Vsadím se, oč chceš,“ zalaškovala šibalsky Kája a zamrkala na Markétku.

„Tak, abyste věděli, nebudeme se sázet o nic, ale začneme si zapisovat ptáky, které někde uvidíme, a kdo jich bude mít zapsáno nejvíc, ten vyhraje! Ale zapisovat můžete jen ty, které doopravdy uvidíte! Jasně? Tak platí!“ utvrzoval se spravedlivý Jurášek.

„Hm! Platí, ale já si je ještě nakreslím do svého náčrtníku,“ mudrovala si pro sebe Kája. „To já přece dokážu!“ A protože už zvonilo, šli si všichni sednout do lavic.

5. Pokroky ve škole a kočičí psaní perem

Učíme se psát písmenka. Počítáme do deseti. A taky brzičko začneme psát perem. Jedna holčička už perem píše. Ona totiž umí všechno předem. Ale my ostatní prvňáci nikam nespícháme. Zato naši rodičové jsou často utrápení, nebo se aspoň tak tváří, když píšeme jako kočky... nebo kocouři? No prostě, když nám to tak úplně nejde. A mě to teda opravdu nejde. Je to otrava, ale to si myslím jenom potichu. Jen před mámou smutně vdychnu nahlas: „Ostrava,“ ona tak pochopí, že je toho pro dnešek dost. Zasměje se, a pak se smějeme chvíli spolu. Potom už nepíšeme, dokončíme nejnmutnější a m-é-učení (čti bez é) pro dnešek skončilo. Ostrava je město na severu Moravy. To vím z vyprávění. Na severu bývá zima. A já mám raději teplo. Tak proto.

Ve škole pořád slyšíme, že užuž budeme psát perem. No, moc z toho radost nemám. Zmizík není guma. Se zmizíkem často zmizí i to, co nechci, aby zmizelo! Jako třeba moje druhá babička velká Georgina, kočičí máma. Byla to zvláštní babička. Zнала cizí řeči a nejvíc ty kočičí. Taky uměla mizet. Psala nám různé vzkazy v těch cizích jazycích. Bylo těžké ty vzkazy rozluštit, protože psala trochu jako její kočky. Potom jsme ji dlouho hledali. Když se zase našla, nastalo zimní období, a kočky i babička usnuly dlouhým spánkem. Pak se to zase opakovalo. Až jednou zmizely nejdříve kočky a potom i babička, ale žádný vzkaz jsme nenašli. Teda aspoň zatím.

Z nebe nám teď často mizí sluníčko. A někteří ptáčci se taky vytratili. Odletěli za teplem do teplých krajin. Ale jiní ptáčci zase přiletí k nám! Ze

severu nebo z východu? To nevím jistě. Stromy opadaly, často prší a sluníčko se ukazuje zřídka. Příroda vypadá poněkud umouněně, jakoby nějak posmutněla a zestárla. Mnozí z nás cítí, že na světě je také bolest a smrt. Proto jsme občas smutní. Někteří lidé, jako naše rodina, chodí v těchto dnech na hřbitovy. Tam myslíme s láskou na naše prarodiče, praprarodiče a prapředky. Na hrobech bývá spousta květin a malých světýlek. Světýlka zapalujeme kvůli naději. Naději, že se jednou všichni sejdem a už nás nic nerozdělí.

Doma se zase mluví cizí řečí. Jako kdyby přiletěli Mart'ani a rodičové se naučili jejich mluvu. Slyšeli jste už, že brzy přijde Advent? Nevím, co je to za pána. Ani nevím, proč přijde. Ale důležitější je, že brzy přijde můj den NEJ. To protože je nejmilejší ze všech dnů v roce. Víte, co jsou všední a sváteční dny? Dny totiž nejsou všechny stejné. Ani v přírodě, ani v životě lidí. V létě jsou dny dlouhé, v zimě zase krátké. Některé dny prší, jiné zase svítí sluníčko. Některé dny jsou obyčejné a jiné zase sváteční. Ty mám ze všech nejraději! No třeba narozeniny! Už se na ně móóóc těším!!! Ten den bývá jiný než ostatní dny. Je to den plný radosti a překvapení. Ale nejvíc je dnů obyčejných. To jsou všední obyčejné dny, ale mají velikou cenu. Ani jeden z nich není zbytečný. A ten dnešní den teda určitě zbytečný nebyl. Protože dneska nám paní učitelka Zvonečková vyprávěla o starém pánovi s dlouhým bílým vousem. Rozpřáhl se a z rukávu mu vyletělo hejno ptáčků. Schovávalo se jich tam dvanáct. Každý z nich byl trošku jiný. A každý z nich měl svoje jméno.

Když starý pán mávl rukou poprvé, vyletěli tři světlí ptáčci. Třpytili se jako čerstvě napadaný sníh. Nastala zima. Všechno zapadalo bílým sněhem.

Potom ten pán zatřepal rukou podruhé a z rukávu vyletěli zase tři ptáčci. Barevní byli jako jarní louka. Bílý sníh roztál a všechno se zazelenalo. Zavoněly první kytičky.

Potřetí pán mávl svým velkým rukávem. A víte, co se stalo? No, opět tři ptáčci vyletěli. Ale tihle byli úplně jiní. Nádherně barevní a zlatí jako sluníčko. Přinesli nám prázdniny! Sluníčko zářilo a zářilo. Pole zezlátla. Všude spousta letních květin – červených vlčích máků, bílo žlutých kopretin, fialových zvonečků... No prostě úžasné!

A starý pán mávl rukou počtvrté a naposledy. Vyletěli ptáčci, co zůstali v rukávu jako poslední. Jejich peří mělo barvy podzimního listí, které zničehožnic zdvihl vítr. Z mraků se spustil déšť. Krajinu přikryla mlha.

Vůbec to nebyli obyčejní ptáčci. Každý z nich měl čtyři křídla. V každém křídle po sedmi pírkách. A každé z těch pírek mělo zvláštní jméno. To pírko mělo jednu polovinu světlou a druhou tmavou. Když ptáček mávl křídlem poprvé, bylo světlo, podruhé nastala tma.

Moc se nám ta pohádka o ptáčcích líbila. A za D.Ú. máme ptáčky namalovat nebo alespoň jednoho.

Už se těším na neděli. Sejdeme se, celá rodina a budeme slavit! Neděle je u nás sváteční den. A my navíc oslavíme moje narození. V neděli mám totiž narozeniny! To je můj den NEJ. Víš, že i tvoje narozeniny mají svoje NEJ tajemství? Všichni, kdo tě mají rádi, ti chtějí v tento den říct, jak je dobře, že jsi na světě! Přijede k nám babička a dědeček, strýček a tetička, i druhá babička, zkrátka sejde se celá rodina. V naší rodině je vždycky dost místa pro lásku, smích i pláč. Naše rodina z nás dělá to, co jsme.

6. Utajené výpravy za poznáním ptačích světů

Některé holky ze školy podnikají v sobotu nebo v neděli přísně utajené výpravy za poznáním. Ve škole si potom posílají si různé zprávičky z těch svých přísně utajených výprav. Často o přestávkách tvoří různá dílka nebo kresby svých objevů. Nejčastěji se ale Kája schází s Markétkou. Společně třídí všechny poznámky, obrázky, nahrávky a další sesbírané materiály. Nedávno Kája dostala k narozeninám pěkný malý červený notebook. To byl teda dárek! A v pravou chvíli! S jeho pomocí mohou snadno vyhrát! Brzy už poznají všechny ptáčky, které má zapsané Jurášek. Srovnávají je spolu s obrázky na internetu a v knížce o ptácích, kde je i klíč k určování ptáků. Neustále o nich švitoří. Když najdou ptáčka, kterého nemohou poznat, vypravují se za ním společně, a kolikrát se i chvíli hádají, než si nového ptáčka správně zaznamenají.

Někdy Juráška i předhánějí. Jurášek zná jen jednoho ťuhýka, ale holky už znají ťuhýka obecného a ťuhýka rudohlavého, dokonce ho mají i nádherně vymalovaného. Obecného ťuhýka vypátraly holky v křoví, když se marně snažil sníst najednou všechno, co uvízlo v pavoučích sítích mezi křovinami: čmeláky, kobylky, brouky...

Často holky objevují na svých utajených výpravách hnízda ptáčků. Samičky sedí obvykle přitisknuty na hnízdo a jen ocásek jim vzadu přečnívá, a někdy i vpředu zobáček. Za zobáčkem vykukují dvě bystrá očka, která si prohlíží s obavami vetřelce. Obyčejně jim ulétl ptáček z hnízda až v poslední chvíli, kdy by jej bylo možné chytit i do ruky.

Tak holky poznaly hluboká, blátem jemně vylepená hnízda kosů. V jednom hnízdě zahlédly krásně modrozelená vajíčka s rezavými skvrnami. Vzrušilo je to tak, že celý den už nemluvily o ničem jiném.

Holky také našly několik skořápek z vajec a rády by se dozvěděly, komu ta vajíčka patřila. Stále to ve škole probíraly. Nejvíce to ale trápilo Markétku. Celý den byla zadumaná a doma se už vůbec nedokázala soustředit. Až si tatínek u večere pomyslel: „Co se dneska v té škole asi přihodilo? Snad Markétce někdo neubližuje?!“ Po večeri se tatínek usadil do svého velikého křesla a Markétka se hned vyšplhala do jeho klína, protože když je tatínek v tomhle ušatém křesle, napíná svoje uši a chce Markétce naslouchat. Tohle křeslo není obyčejné, má pochopení pro rodinné strasti i slasti. Zkrátka, je to křeslo důvěry a odpuštění, lásky a pohlazení, a jeho k odpočinku tiché volání, zve rodinu, k povídání. – „Pojď, Markétko, budeme si povídat!“

A už to Markétka ze sebe sype jako zrní slepičkám. Tatínek jenom kroučí hlavou nad všemi těmi otázkami, co se rojí v téhle malé rezavé hlavince. „Ale nevybíráte z hnízd vajíčka, že ne?“ ptá se mírně zachmuřený tatínek. „Nevybíráme,“ brání holky Markétka. Rozevře dlaň... „Ale tohle jsou skořápky od hnízd! Víš, že stačí, abyste někde jen rozhrnuly větve nebo trávu nad hnízdem, a že už se tam ptáček nikdy nevrátí? Na malé ptáčky nesmíte sahat, to by už je jejich maminky nechtěly...“

A tak si Markétka s tatínkem vyprávějí, co mají ptáčci rádi, a co zase ne. A kdyby se nemuselo do postýlek a druhý den do školy, vyprávěli by si dodnes.